

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobce: **J. U.U.**
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2025, č. j. OAM-564/ZA-ZA12-K03-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce požádal dne 7. 6. 2022 o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Žalovaný o této žádosti rozhodl dne 5. 9. 2025 tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, se žalobci neuděluje. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

II. Argumentace účastníků

2. **Žalobce** namítl, že žalovaný nedostatečně posoudil jeho obavy z náboženského útlatku v zemi původu. Žalobce v minulosti čelil tlaku na to, aby praktikoval náboženský směr arushi, což odmítl. Na příznivce tohoto směru zároveň útočí nigerijská policie a armáda, přičemž žalobce by se mohl stát obětí těchto útoků pro svou etnickou příslušnost. Žalobce dále uvedl, že pochází z Biafry, což je část Nigérie bojující o nezávislost. Poukázal také na teroristické aktivity skupiny Boko Haram a na postup nigerijské armády, která často bez příčiny napadá tamní obyvatele, s cílem vynutit si jejich respekt a poslušnost.
3. Napadené rozhodnutí je podle žalobce nepřezkoumatelné, neboť žalovaný se nezabýval humanitárními důvody pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a své rozhodnutí dostatečně nezduvodnil. Řádně nevyhodnotil listinné důkazy, které tvořily podklad rozhodnutí, jeho závěry jsou izolované a neodkazují na konkrétní podkladový materiál. Namísto důkladného posouzení bezpečnosti návratu do domovského regionu žalovaný podsouvá žalobci možnost pobytu v hlavním městě, kde nyní nemá žádné zázemí. Žalobci po návratu do vlasti hrozí vážná újma ze strany soukromých osob. Na státní orgány se přitom s žádostí o pomoc nemůže obrátit, protože ty jsou ovlivněny korupcí.
4. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě konstatoval, že žalobce v současné žádosti uvedl totožné důvody jako v první žádosti z roku 2002. K obavám z náboženského útlatku žalovaný uvedl, že po nabídce stát se členem arushi žalobce odešel ze své vesnice a od té doby se již s žádným členem tohoto náboženského proudu nesetkal. Výrok žalobce, že se nemůže nikde ukrýt před členy arushi, považuje žalovaný za nepravdivý. Žalobce ani v rámci vnitřního přesídlení nebyl členy arushi ohrožen, protože nevěděli o jeho místě pobytu. Žalovaný zároveň vyjádřil pochybnost, proč by vesnická komunita měla po 23 letech hledat žalobce, který byl běžným místním obyvatelem. Žalobce po celou dobu pobytu ve vlasti neměl problém s místními úřady, nebyl politicky či veřejně aktivní, pouze se obával nalezení členy arushi, což již během svého pobytu ve vlasti vyřešil přestěhováním. Žalobce podal nyní posuzovanou žádost o mezinárodní ochranu účelově poté, co mu bylo odňato povolení k pobytu z důvodu spáchání trestného činu. Žalovaný dále zdůraznil, že se žalobce ani jeho zástupce nedostavili k seznámení se se spisovým materiálem.

III. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního. Žalobu shledal nedůvodnou.
6. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce pobývá v ČR od roku 2002. V tomto roce odešel z Nigérie a poprvé požádal v ČR o azyl. V žádosti poukazoval na problémy s tradičním náboženstvím arushi. Po smrti dědečka a otce měl převzít funkci kněze ve vesnické náboženské komunitě, žalobce se tomu ale bránil, protože vyznává křesťanství. Žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 5. 2002 zamítl uvedenou žádost jako zjevně nedůvodnou. Žalobci bylo poté uděleno povolení k pobytu v ČR.
7. Žalobce byl během svého pobytu v ČR opakovaně odsouzen za trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. V návaznosti na to pozbyl oprávnění k pobytu v ČR. Dne 10. 5. 2022 byl propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody a dne 7. 6. 2022

požádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR.

8. V nyní posuzované žádosti žalobce uvedl, že Nigérie je obecně nebezpečná země – je tam Boko Haram a také se bojuje o nezávislost Biafry (odkud pochází žalobce). Na východě země se střílí, rabuje se, vojáci zabíjí lidi z žalobcova etnika. Několik domů, které patřily žalobcově rodině, bylo vypáleno. Nadále trvají také žalobcovy obavy z vyznavačů tradičního náboženství, kvůli kterým původně Nigérii opustil. Při pohovorech vedených v rámci řízení o této žádosti žalobce navíc zmínil obavu z únosů prováděných příslušníky etnika Fulů.
9. Na úvod krajský soud předesílá, že kvalita žaloby do značné míry předurčuje, jak podrobně se bude případem zabývat. Řízení ve správním soudnictví je totiž ovládáno dispoziční zásadou, a tak není úkolem soudu domýšlet za žalobce jeho argumentaci. Případným pochybením žalovaného se soud zpravidla může zabývat pouze tehdy, pokud jej žalobce namítne (výjimku představují nejzávažnější vady, k nimž soud musí přihlédnout i z úřední povinnosti).
10. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, neboť platí, že jen přezkoumatelné rozhodnutí lze podrobit věcnému přezkumu z hlediska jeho zákonnosti. Nepřezkoumatelnost je závažná vada, pro níž soud zruší napadené rozhodnutí správního orgánu tehdy, pokud není rozhodnutí jako celek srozumitelné nebo nelze zjistit důvody, proč správní orgán rozhodl způsobem uvedeným ve výroku. Krajský soud konstatuje, že ani jedna z těchto situací v řešené věci nenastala. Z napadeného rozhodnutí je jasně patrné, jak žalovaný o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu rozhodl, i to, jaké konkrétní důvody a úvahy jej k jeho závěrům vedly. Žalovaný posoudil také možnost udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Této otázce se přezkoumatelným způsobem věnoval na stranách 7-8 napadeného rozhodnutí.
11. Mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zdali cizinec nespĺňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Azyl podle § 12 zákona o azylu

12. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že *azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
13. Pronásledování je v § 2 odst. 4 zákona o azylu definováno jako *závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.* Podrobnější definici pronásledování obsahuje čl. 9 odst. 1 tzv. kvalifikační směrnice (směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu

poskytnuté ochrany). Podle uvedeného ustanovení je pronásledováním jednání, které je *a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit, nebo b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písmenu a).*

14. Krajský soud dává žalovanému za pravdu, že udělení mezinárodní ochrany z důvodů vymezených v § 12 písm. a) zákona o azylu nepřichází v daném případě v úvahu.
15. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení a o politiku se nezajímá. Během pohovoru konaného dne 10. 6. 2022 sice doplnil, že podporuje nezávislost Biafry. Tato podpora se ale dosud projevila pouze tak, že někdy v roce 2016 se zúčastnil pochodu v Praze a v roce 2022 se zúčastnil oslav dne Biafry v Praze, jejichž součástí byla vzpomínka na osoby, které zahynuly v boji za nezávislost uvedeného regionu. Během pohovoru konaného dne 17. 6. 2025 pak žalobce k dotazu na Biafru uvedl, že „*to není úplně jeho problém*“ a že „*Biafra jej přímo neohrožuje, ale mohla by*“. K doplňujícím dotazům žalovaného tato tvrzení rozvedl tak, že se cítí být ohrožen přetrvávajícím konfliktem mezi nigerijskou armádou a příznivci Biafry. V tomto konfliktu již zemřelo mnoho lidí, přičemž žalobce je příslušníkem etnika Igbo, na které má celý konflikt větší dopad. Žalobce neznal zkratku MASSOB (*The Movement for the Actualization of the Sovereign State of Biafra*) ani jméno Ralpf Uwazuruike (lídr secesionistického hnutí MASSOB). Byl schopen uvést (byť částečně nepřesně) význam zkratky IPOB (*Indigenous People of Biafra*), nicméně popřel, že by měl jakýkoliv vztah k této skupině.
16. Z uvedeného plyne, že žalobce se nijak výrazně neangažuje v boji za nezávislost Biafry. Žalobce zároveň neuvedl žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možno učinit závěr, že je z těchto důvodů pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Spíše se obává toho, že by na něj mohl dopadnout konflikt mezi nigerijskou armádou a příznivci Biafry, neboť je příslušníkem etnika Igbo. Tyto obavy soud vyhodnotil v rámci posuzování důvodů vymezených v § 12 písm. b) zákona o azylu.
17. Pokud jde o azylové důvody podle § 12 písm. b) zákona o azylu, z ustálené judikatury správních soudů (viz např. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 5 Azs 36/2008-119) vyplývá, že žadatel o mezinárodní ochranu musí kumulativně splnit následující prvky definice uprchlíka: (1) Musí se nacházet mimo zemi svého původu (tato podmínka není explicitně v zákoně o azylu stanovena, neboť se presumuje z povahy věci); (2) musí mít odůvodněný strach; (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování; (4) ochrana v zemi původu selhala; (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů; a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (viz § 15 zákona o azylu).
18. Zároveň platí, že posuzování odůvodněnosti strachu z pronásledování má prospektivní povahu, je tedy třeba zkoumat potencialitu pronásledování v budoucnu, po případném návratu žadatele o mezinárodní ochranu do země původu. Při tom je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická. Judikatura i doktrína pak dovozuje, že k naplnění tohoto standardu může postačovat již existence méně než 50% pravděpodobnosti, že žadatel bude pronásledován (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010-112, a ze dne 31. 5. 2017, č. j. 5 Azs

62/2016-87).

19. V posuzovaném případě přichází v úvahu pronásledování z důvodu náboženství (obavy žalobce z nátlaku náboženské skupiny arushi, aby se stal jejich členem), případně z důvodu národnosti (obavy žalobce z nigerijské armády plynoucí z toho, že je příslušníkem kmene Igbo).
20. Krajský soud ve shodě s žalovaným neshledal jako přiměřeně pravděpodobné, že by byl žalobce v případě návratu do vlasti vystaven pronásledování z náboženských důvodů. Náboženství arushi (známé také jako alusi) spočívá v uctívání duchů, kteří působí jako síly požehnání nebo ničení a vynucují tresty na „pachatelích zla“. Pomáhají jim věštcí a kněží, jejichž úkolem je interpretovat přání duchů a provádět jim rituální oběti. Jedná se o tradiční náboženství kmene Igbo.
21. Žalobce pronásledování ze strany vyznavačů této náboženské skupiny nečelil ani v roce 2000, kdy na něj vyvíjeli určitý nátlak, aby se stal jejich knězem. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce se po této pobídce odstěhoval ke své sestře a po dobu svého pobytu v Nigérii do roku 2002 se již s žádným vyznavačem arushi nesetkal. Krajský soud sdílí pochybnosti žalovaného, že by vesnická komunita hledala žalobce i po tolika letech od jeho odchodu ze země. I kdyby tomu tak ale bylo, členové této vesnické komunity by patrně neměli schopnost pátrat po žalobci v jiných částech Nigérie. V této souvislosti je významné, že se jedná o kult, který si každá vesnice (či rodina) přizpůsobuje svému místu a životu, nejedná se o žádné centralizované řízené náboženství. Nelze tak předpokládat, že by po žalobci pátrali všichni vyznavači arushi z různých vesnic. Navíc se jedná o kult kmene Igbů. Soud proto souhlasí s žalovaným, že žalobce má případně možnost nalézt útočiště v části Nigérie, kde převažují jiné kmeny. Například v Lagosu, jednom z největších měst Afriky, ve kterém většinově žije kmen Yorubů. Žalobce zde ostatně před svým odjezdem z Nigérie po určitou dobu bez problémů žil.
22. Žalobce tyto závěry žalovaného konkrétně nerozporuje, pouze neurčitě namítl, že správní orgán nedostatečně posoudil jím prezentované obavy z náboženského útlaku. Dále uvedl, že v Lagosu nyní nemá žádné zázemí. Soud však konstatuje, že žalovaný posoudil tyto obavy žalobce dostatečně. Žalovaný řádně vyhodnotil také případnou možnost vnitřního přesídlení žalobce. V podrobnostech soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
23. Krajský soud dále neshledal přiměřeně pravděpodobnou obavu žalobce, že mu hrozí zabití nigerijskou armádou z důvodu jeho příslušnosti k etniku Igbo. Žalovaným shromážděné informace o zemi původu takovému tvrzení neodpovídají. Tvrzení se jeví krajně nepravděpodobné už jen vzhledem k početnosti příslušníků tohoto etnika žijících v Nigérii (řádově desítky miliónů). Žalobce zároveň nebyl a není členem separatistických skupin IPOB či MASSOB, které bojují za obnovení bývalé Republiky Biafra, přičemž v některých případech využívají i ozbrojené formy protestu a pak dochází k úmrtím jak na straně protestujících, tak na straně nigerijských ozbrojených složek. Žalobce není ani veřejně známým podporovatelem těchto separatistických skupin.
24. Také v tomto případě zůstaly žalobní námitky v obecné rovině, a tak krajský soud považuje za dostatečné odkázat na závěry žalovaného, s nimiž se ztotožňuje.

Humanitární azyl

25. Podle § 14 zákona o azylu (ve znění účinném do 30. 9. 2025) *jestliže v řízení o udělení*

mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen „humanitární azyl“) z humanitárního důvodu (...).

26. Při vymezení národního humanitárního azylu zákonodárce zvolil kombinaci neurčitého právního pojmu případ hodný zvláštního zřetele a následného správního uvážení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, č. 375/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014-27, č. 3200/2015 Sb. NSS). Na jeho udělení není právní nárok.
27. Přístup správních soudů při posouzení, zda by v konkrétním případě měl být humanitární azyl udělen, je tradičně zdrženlivý. Správní a soudní praxe podřazuje pod důvody hodné zvláštního zřetele například závažné zdravotní problémy nebo individuální následky humanitární katastrofy (rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Pokud jde o správní uvážení žalovaného, správní soudy jej přezkoumávají v souladu s § 78 odst. 1 druhou větou s. ř. s. pouze z toho hlediska, zda žalovaný nepřekročil meze svého správního uvážení či zda jej nezneužil (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, ze dne 7. 6. 2006, č. j. 3 Azs 79/2005-61, či ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 Azs 14/2017-30). Soud tedy nemůže správní uvážení žalovaného bez dalšího nahradit vlastní úvahou.
28. Z obsahu napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se při hodnocení možnosti udělení humanitárního azylu žalobci zabýval jeho rodinnou, sociální a ekonomickou situací. Přihlédl také k jeho zdravotnímu stavu. Žalovaný konstatoval, že žalobce se jednou týdně vídá s nejmladším synem Danielelem, se kterým ovšem nežije ve společné domácnosti. Na výživu syna přispívá, jen pokud má finanční prostředky. Pokud navíc ani plně neprokázal své otcovství (nedoložil příslibený rodný list), nelze dle žalovaného popsanou situaci posoudit tak, že naplňuje znaky důvodů hodných zvláštního zřetele.
29. Soud souhlasí s uvedeným závěrem žalovaného. Situace žalobce podle názoru soudu nepředstavuje důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Žalovaný zároveň zhodnotil všechny podstatné skutečnosti, na které žalobce v řízení poukázal, a srozumitelně a logicky vysvětlil, z jakých důvodů nepovažoval za splněné podmínky pro udělení humanitárního azylu. Jeho odůvodnění by v tomto bodě jistě mohlo být podrobnější, ale v žádném případě není nepřezkoumatelné. Žalobce přitom ve vztahu k možnému udělení humanitárního azylu namítl pouze nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, závěry žalovaného věcně nerozporoval.

Doplňková ochrana

30. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu (ve znění účinném do 30. 6. 2023) se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

31. Podle žalobce by mu měla být udělena doplňková ochrana, neboť v případě návratu do vlasti by byl vystaven nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ze strany soukromých osob bez možnosti domoci se ochrany u státních orgánů.
32. Krajský soud neshledal existenci důvodných obav, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozila vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu.
33. Pokud jde o obavy žalobce z vyznavačů kultu arushi, soud opětovně uvádí, že žalobce má případně možnost se přemístit do části Nigérie, v níž nepřevažují členové kmene Igbů, a to například do města Lagos, kde již v minulosti bez problémů žil. Žalobce se také může obrátit se žádostí o pomoc na policii. Žalobce se v minulosti o jakoukoliv pomoc státních orgánů či policie vůbec nepokusil. Přitom neměl žádný objektivní důvod, pro který by se mohl domnívat, že by mu policejní nebo jiné státní orgány odmítly pomoc poskytnout. Do té doby totiž neměl s jejich činností ve vztahu ke své osobě či osobám blízkým jedinou negativní zkušenost.
34. Nedůvodné jsou také obavy žalobce ze špatné bezpečnostní situace v Nigérii. Soud opakuje, že žalobce nemá žádné spojení se separatistickými hnutími IPOB a MASSOB. Nemůže mu tak hrozit vážná újma ze strany nigerijské armády či policie z důvodu podpory těchto hnutí.
35. Žalobce poukazoval také na obavy ze strany příslušníků etnika Fulů (označovaných též Fulbové, Fulanové či Peulové), avšak pouze obecně, bez vztahu k jeho azylovému příběhu. Z žalovaným shromážděných zpráv o zemi původu přitom vyplývá, že tyto převážně pastevecké kmeny obývají jiná teritoria (tzv. Střední pás Nigérie), než kde žalobce pobýval (jihovýchod země). Konflikty Fulanů s usazeným obyvatelstvem týkající se především půdy a pastvin jsou tedy koncentrovány v regionu, v němž žalobce nikdy nepobýval. Není tak žádný důvod, proč by měl do této části Nigérie nyní vycestovat.
36. Žalovaný se zabýval také otázkou, zda žalobce v případě návratu do vlasti nebude vystaven vážnému ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Konstatoval, že v Nigérii neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, ať již mezinárodní či vnitrostátní. Připustil, že na území tří severních států Nigérie má teroristická organizace Boko Haram své základny, terorizuje obyvatelstvo a do jisté míry kontroluje dané území. Nicméně Boko Haram operuje téměř výhradně ve zmíněných severních státech, ve zbytku Nigérie jsou její aktivity minimální, rovnající se „všeobecnému“ nebezpečí teroristického útoku, které se nevyhýbají ani vyspělým státům s vyšší úrovní policejní práce a ochrany lidských práv.
37. Krajský soud konstatuje, že žalobce ani ve vztahu k této otázce neuplatnil žádné konkrétní námitky, kterými by rozporoval závěry žalovaného. Soud proto jen ve stručnosti uvádí, že ve shodě s žalovaným neshledal naplnění podmínek pro to, aby žalobci byla udělena doplňková ochrana podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Ať již střety nigerijských bezpečnostních složek s teroristickou organizací Boko Haram mají povahu vnitřního ozbrojeného konfliktu, či nikoliv, není pochyb o tom, že jsou soustředěny především v severních státech Nigérie, k nimž žalobce nemá žádný bližší vztah. Zcela jistě pak tyto střety nemají povahu „totálního konfliktu“, tedy konfliktu, v němž by míra svévolného násilí dosahovala natolik vysoké úrovně, že by civilista byl v případě návratu do dotyčné země vystaven vážnému ohrožení života nebo lidské důstojnosti z pouhého důvodu své přítomnosti na území Nigérie. Za těchto okolností musí žadatel o mezinárodní ochranu

dle judikatury prokázat dostatečnou míru individualizace jemu hrozícího svévolného (nerozlišujícího) násilí (viz rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 17. 2. 2009 ve věci C-465/07, *Elgafaji*, a rozsudek NSS ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-68, č. 1840/2009 Sb. NSS). Žalobce však vyjádřil obavy z Boko Haram jen obecně, neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že jsou u něj dány faktory zvyšující riziko, že terčem násilí bude právě on.

38. Pro úplnost krajský soud dodává, že bezpečnostní situací v Nigérii se v minulosti opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, který rovněž konstatoval, že poměry v Nigérii neodůvodňují obecné přiznávání doplňkové ochrany žadatelům pocházejícím z této země (ke shrnutí závěrů, k nimž dospěla judikatura NSS, viz např. usnesení ze dne 11. 5. 2023, č. j. 4 Azs 136/2023-28). Podle dostupných podkladů se přitom v mezidobí bezpečnostní situace v Nigérii nijak zásadně nezměnila.

Podklady rozhodnutí

39. Ke zbývajícím žalobním námitkám porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, tedy nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, krajský soud uvádí následující. Krajský soud z obsahu správního spisu ověřil, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí a podklady pro vydání rozhodnutí hodnotil v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu. Shromážděné informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Nigérii soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Dále dodává, že žalobci nic nebránilo, aby doložil další podklady pro vydání rozhodnutí. S obsahem spisového materiálu se však před vydáním rozhodnutí ani neseznámil.

IV. Závěr a náklady řízení

40. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
41. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 4. března 2026

Mgr. Tomáš Blažek v. r.
samosoudce